

"El senyal que el teu cor s'ha convertit és quan la conversió arriba a les butxaques"

Dij, 22/08/2019 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 21 d'agost 2019

Catequesi sobre els Fets dels Apòstols.

6. «Entre ells, tot ho tenien en comú» (At 4,32).

Estimats germans i germanes, bon dia!

La comunitat cristiana neix de l'efusió sobreabundant de l'Esperit Sant i creix gràcies al llevat del compartir entre els germans i les germanes en Crist. Hi ha un dinamisme de *solidaritat* que edifica l'Església com a família de Déu, on l'experiència de la *koinonia* és fonamental. Què vol dir aquesta paraula estranya? És una paraula grega que significa «posar en comunió», «posar en comú», ser com una comunitat, no aïllats. Aquesta és l'experiència de la primera comunitat cristiana, és a dir posar en comú, «compartir», «comunicar, participar», no aïllats. En l'Església dels orígens, aquesta *koinonia*, aquesta comunitat es refereix sobretot a la participació en el Cos i la Sang de Crist. Per això, quan combreguem nosaltres diem "ens comuniquem", entrem en comunió amb Jesús i a partir d'aquesta comunió amb Jesús arribem a la comunió amb els germans i les germanes. I aquesta comunió amb el Cos i la Sang de Crist que es fa en la Santa Missa es tradueix en unió fraternal, i per tant en el que ens és més difícil a nosaltres: posar en comú els béns i recollir diners en la col·lecta a favor de l'Església mare de Jerusalem (cf. Rm 12,13; 2Cor 8-9) i de les altres Esglésies. Si voleu saber si sou bons cristians heu de resar, mirar d'acostar-vos a la comunió, al sagrament de la reconciliació. Però el senyal que el teu cor s'ha convertit és quan la conversió arriba a les butxaques, quan afecta els propis interessos: allà és veu si hom és generós amb els altres, si hom ajuda els més febles, els més pobres. Quan

la conversió arriba a aquest punt, estigues segur que hi ha una autèntica conversió. Si es queda només en les paraules no hi ha una bona conversió.

La vida eucarística, les pregàries, la predicació dels Apòstols i l'experiència de la comunió (cf. At 2,42) fan dels creients una multitud de persones que tenen – diu el Llibre dels Fets dels Apòstols – «un sol cor i una sola ànima» i que no consideren com a seu el que posseeixen, sinó que ho tenen tot en comú (cf. At 4,32). És un model de vida tan fort, que ens ajuda a ser generosos i no gasius. Per això, «ningú [...] d'entre ells patia necessitats, perquè tots els que posseïen – diu el Llibre – posseïen camps o cases les venien, portaven els ingressos del que havien venut i els posaven als peus dels apòstols; després es distribuïa a cadascú segons les seves necessitats» (At 4,34-35). L'Església sempre ha tingut aquest gest dels cristians que es desprenien del que tenien de més, de les coses que no eren necessàries per donar-les als qui ho necessitaven. I no només diners: també el temps. Quants cristians – vosaltres, per exemple, aquí a Itàlia – quants cristians fan voluntariat! Però això és molt bonic! És comunió, compartir el meu temps amb els altres, per ajudar els més necessitats. I així el voluntariat, les obres de caritat, les visites als malalts; sempre s'ha de compartir amb els altres, i no buscar només els propis interessos.

La comunitat, o *koinonia*, es converteix així en *el nou mode de relació entre els deixebles del Senyor*. Els cristians experimenten una nova manera d'estar entre ells, de comportar-se. I és la manera pròpia cristiana, fins al punt que els pagans miraven els cristians i deien: “Mireu com s'estimen!”. L'amor era la modalitat. Però no amor de paraula, no amor fals: l'amor de les obres, de l'ajudar-se l'un a l'altre, l'amor concret, la concreció de l'amor. El vincle amb Crist instaura un vincle entre germans que conflueix i s'expressa també en la comunió dels béns materials. Sí, aquesta modalitat d'estar junts, aquest estimar-se així arriba fins a les butxaques, arriba a desprendre's també del pes dels diners per donar-los als altres, anant contra el propi interès. Ser membres del cos de Crist fa els creients coresponsables els uns dels altres. Ser creients en Jesús ens fa a tots nosaltres coresponsables els uns dels altres. “Però mira aquell, quin problema que té: no m'importa, és cosa seva”. No, els cristians no podem dir: “Pobra persona, té un problema a casa seva, està passant aquesta dificultat de família”. Però, jo he de pregar, jo el porto amb mi, no puc quedar-me indiferent”. Això és ser cristià. Per això els forts donen suport als febles (cf. Rm 15,1) i ningú experimenta la indigència que humilia i desfigura la dignitat humana, perquè ells viuen aquesta comunitat: tenint el cor en comú. S'estimen. Aquest és el senyal: amor concret.

Jaume, Pere i Joan, que són els apòstols com les “columnes” de l'Església de Jerusalem, estableixen de manera comunitària que Pau i Bernabé evangelitzin els pagans mentre ells evangelitzen els jueus, i només demanen a Pau i Bernabé, quina és la condició: no oblidar-se dels pobres, recordar els pobres (cf. Gal 2,9-10). No només els pobres materials, sinó també els pobres espirituals, la gent que té problemes i necessita la nostra proximitat. Un cristià parteix sempre de si mateix, del propi cor, i s'apropa als altres com Jesús se'ns ha apropiat. Aquesta és la primera comunitat cristiana.

Un exemple concret de compartició i comunió dels béns prové del testimoni de Bernabé: és propietari d'un camp i el ven per lliurar els ingressos als Apòstols (cf. At 4,36-37). Però al costat del seu exemple positiu apareix un altre un altre tristament negatiu: Ananies i la seva dona Safira, havent venut un tros de terreny, decideixen donar-ne només una part als Apòstols i guardar-se'n la resta per a ells

mateixos (cf. At 5,1-2). Aquesta trampa interromp la cadena de la compartició gratuïta, la compartició serena, desinteressada i les conseqüències són tràgiques, són fatals (At 5,5.10). L'apòstol Pere desemmascara la incorrecció d'Ananies i de la seva dona i li diu: «Perquè Satanàs t'ha omplert el cor, de manera que has mentit a l'Esperit Sant i has retingut una part del que n'has tret del camp? [...] No has mentit als homes sinó a Déu» (At 5,3-4). Podríem dir que Ananies ha mentit a Déu per culpa d'una consciència aïllada, d'una consciència hipòcrita, és a dir d'una pertinença eclesial "negociada", parcial i oportunista. La hipocresia és el pitjor enemic d'aquesta comunitat cristiana, d'aquest amor cristià: fingir que s'estima però buscant només el propi interès.

Fallar en la sinceritat del compartir, de fet, o fallar a la sinceritat de l'amor, significa conrear la hipocresia, allunyar-se de la veritat, tornar-se egoista, apagar el foc de la comunió i convertir-se en el fred de la mort interior. Qui es comporta així passa per l'Església com un turista. Hi ha tants turistes en l'Església que estan sempre de passada, però que no entren mai a l'Església: és el turisme espiritual que els fa creure que són cristians, mentre que només són turistes de les catacumbes. No, no hem de ser turistes en l'Església, sinó germans els uns dels altres. Una vida basada només en aprofitar-se i treure benefici de les situacions a costa dels altres, provoca inevitablement la mort interior. I quantes persones diuen que són properes de l'Església, amics dels sacerdots, dels bisbes mentre que només busquen el propi interès. Aquestes són les hipocresies que destrueixen l'Església!

Que el Senyor - ho demano per a tots nosaltres - derrami sobre nosaltres el seu Esperit de tendresa, que supera tota hipocresia i posa en circulació la veritat que nodreix la solidaritat cristiana, que, lluny de ser una activitat d'assistència social, és l'expressió irrenunciable de la naturalesa de l'Església, la mare tendra de tots, especialment dels més pobres.

Traducció: Josep M. Torrents